

Čtení: Žalm 42

Kázání J 4,5-15

To je známý příběh, Ježíš a samařská žena u studny. Dovolte, abych vám řekl ještě jiný příběh. Občas mě tak napadne, že už jsem dlouho nic nedělal pro své fyzické zdraví a že bych to měl změnit. No a tak si jdu zaběhat nebo se projet na kole. A protože vím, že jsem dlouho nic nedělal, snažím se to tak nějak dohnat a vždycky to přeženu. A jednou jsem se tak po dlouhé době snažil dohnat své zdraví jízdou na kole kolem brněnské přehrady. Bylo to v létě, kolem poledne, jel jsem dlouho a rychle a zapomněl jsem si vzít s sebou vodu. A měl jsem žízeň a potom čím dál tím větší žízeň a potom už nesnesitelnou žízeň. A v tu chvíli jsem jel kolem takového potůčku, který tam tek. A nebyl to potůček s čistou vodou. Kdo znáte okolí brněnské přehrady, tak víte, že to nebyl potůček s čistou vodou, jestli to vůbec byla voda. Psovi bych nedovolil, aby se z toho napil. Ale v tu chvíli jsem byl tak zničen žízní, že jsem se z něj sám napil. A bylo mi jedno, co všechno v tom pravděpodobně teče. Díky Bohu jsem to přežil, ale nebylo to dobré.

Ona žízeň je zvláštní věc. Člověk dokáže dělat z žízně zvláštní věci. My lidé jsme tak stvořeni, abychom měli žízeň a museli pít. Jinak umřeme. Nějaký člověk vydržel nejíst 128 dnů. Bez vody se dá umřít i do tří hodin. Také Bible zná žízeň. Možná proto, že většina těch biblických příběhů se odehrává v zemi, kde není nadbytek vody. V Bibli se například nikde neříká, že prší, ale že Hospodin sesílá déšť. Každá voda je očima biblických svědků viděna jako dar Boží. A o žízni se v Bibli mluví od knihy Genesis až po Zjevení. Izraelci na poušti reptali vůči Bohu kvůli žízni. Vyčítali mu dokonce, že je vyvedl z otroctví, protože měli žízeň. A velmi často je to hlavním Božím zaslíbením, to, že lidé nebudou mít žízeň, že jim Bůh sám zajistí dostatek vody. A také velmi často je to právě obraz žízně, který používají proroci a žalmisté, aby ukázali, jak člověk nemůže žít bez Boha. Jsou to silné obrazy. Má duše po Tobě žízní, mé tělo touhou po Tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi.

V tom známém příběhu o Samařské ženě má žízeň Ježíš. Tomu ale stačí, aby se napil ze studny. Mnohem větší žízeň však má ta žena. Ta, která musí pro vodu v poledne, aby se jí ostatní nesmáli a nevyčítali jí, že právě jí se život nepovedl. Že se pětkrát špatně vdala a nakonec žije na hromádce s křovím. A je zvláštní, že Ježíš se ani slůvkem nezmíní o tom, že je to špatně a že se takhle nemá chovat a že se to Pánu Bohu nelíbí. Neřekne jí ani slovo pokárání, natož nějakého soudu. Ona je žízňivá a on tu žízeň může uhasit. Jenom o to v tomhle příběhu jde. A není to jediný příběh v Bibli. Kéž bychom to už taky jako křesťané pochopili, že naším úkolem není lidi kárat a poučovat a soudit, ale pomáhat hasit jejich žízeň. U té ženy je to tělesná žízeň, která ji přivede ke studni. Ale je to právě ta žízeň po skutečném životě, po vztahu, která ji přivede ke studni v poledne, kdy tam slušní lidé nechodí. Slušní lidé možná ne, Ježíš ano. Díky tomu, že ta žena nebyla spokojená se svým životem, který se jí nepovedl, a že nebyla spokojená sama se sebou, může potkat Ježíše.

Měli jste někdy žízeň? Jistě že měli. Kdybyste neměli žízeň, tak byste nepili a umřeli byste. Ale řekli byste, že žízníte po Bohu? Že je to k umření, jak je Bůh daleko a neozývá se? Že jste nespokojeni s tím, jak to ve světě a kolem nás a v nás samotných vypadá? Že jste nespokojeni s tím, jak to Bůh řídí, nebo spíš neřídí? To přece ne. My víme a tak nějak věříme, že Bůh má všechno ve svých rukách a že nesmíme být nespokojeni s tím, jak to dělá. My přece nemůžeme žíznit po Bohu. To je zvláštní. Protože všichni ti jeho svědci, jak o nich v Bibli čteme, tak byli nespokojeni. Žíznili po Boží

přítomnosti, po jeho zásahu, alespoň po jeho slovu. A byla to právě ta jejich žízeň, ke které se Bůh přiznal. Byla to právě ta jejich žízeň, která je, stejně jako tu Samařanku u studny, učinila připravené na setkání s Bohem. To právě ti, kteří byli spokojeni a od Boha vlastně už nic nepotřebovali, tak se s ním nikdy nesetkali. A když mezi ně přišel, ani ho nepoznali.

Žízeň je zvláštní věc. Na jednu stranu je nepříjemná, na tu druhou nás udržuje při životě. A jako se ta fyzická žízeň dá hasit různě, dá se pít z kaluží a ze stok kolem brněnské přehrady, dá se různě hasit i ta žízeň po Bohu. Dá se hasit pitím piva nebo náboženskou horlivostí. Obojí je stejně k ničemu. Možná je ta náboženská horlivost ještě horší. Ježíš měl přece mnohem blíž právě k těm, kteří pili pivo z žalu, k těm samařským ženám, které z žalu střídaly chlapy. Mnohem blíž než k těm, kteří se horlivě uzavřeli do svých náboženských představ. Kteří si Pána Boha sepsali a uzamčeli. K těm už se totiž Pán Bůh dostat nemohl. Ale jak jsem říkal, obojí je k ničemu. Jak pít piva a střídaní chlapů nebo ženských, tak náboženská horlivost. To obojí se totiž snaží zaplácat a zalepit tu žízeň, která nás má vést k Bohu. Právě že ne my, ale jen Bůh může ty naše žízňě hasit. Moc pěkně to říká prorok Izajáš: **Isaiah 55:1** "Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem!

A tak máme jako lidé na výběr, co s tou naší žízňí uděláme. Jestli se ji budeme pokoušet hasit nakupováním a čuměním na televizi, pitím piva z žalu, střídáním partnerů nebo náboženskou horlivostí. A nebo, jestli ji vykřičíme jako žalmista k nebi a v důvěře v toho, který sesílá déšť, budeme na něj čekat. Jestli si tu naši žízeň přiznáme, nebo budeme hrát, jakože my jsme přece v pořádku a už nic nepotřebujeme. Ježíš ale fandí těm, kteří nejsou spokojeni, když říká: **Matouš 5:6** **Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.**

Amen